

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 1ης Ιουλίου 1999 *

Στην υπόθεση C-173/98,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Cour d'appel de Bruxelles (Βέλγιο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο-υ 234 ΕΚ), με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Sebago Inc.,

Ancienne Maison Dubois et Fils SA

και

G-B Unic SA,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1),

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, P. Jann, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann (εισηγητή) και D. A. O. Edward, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs

γραμματέας: H. von Holstein, βοηθός γραμματέας,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- η G-B Unic SA, εκπροσωπούμενη από τον Richard Byl, δικηγόρο Βρυξελλών,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την Kareen Rispal-Bellanger, υποδιευθύντρια διεθνούς οικονομικού δικαίου και κοινοτικού δικαίου στη διεύθυνση νομικών υποθέσεων του Υπουργείου Εξωτερικών, και την Anne de Bourgoing, chargé de mission στην ίδια διεύθυνση,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Karen Banks, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Sebago Inc. και της Ancienne Maison Dubois et Fils SA, εκπροσωπούμενων από τον Benoît Strowel, δικηγόρο Βρυξελλών, της G-B Unic SA, εκπροσωπούμενης από τον Richard Byl, και της Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από την Karen Banks, κατά τη συνεδρίαση της 28ης Ιανουαρίου 1999,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 25ης Μαρτίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με απόφαση της 30ής Απριλίου 1998, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Μαΐου 1998, το Cour d'appel de Bruxelles υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 234 ΕΚ), ορισμένα προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 7 της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1, στο εξής: οδηγία), όπως έχει τροποποιηθεί με τη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992 (ΕΕ 1994, L 1, σ. 3, στο εξής: Συμφωνία ΕΟΧ).
- 2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκλυψαν κατά την εκδίκαση διαφοράς μεταξύ αφενός των εταιριών Sebago Inc. (στο εξής: Sebago) και Ancienne Maison Dubois et Fils SA (στο εξής: Maison Dubois) και αφετέρου της G-B Unic SA (στο εξής: G-B Unic), αντικείμενο της οποίας είναι η εκ μέρους της G-B Unic πώληση, χωρίς τη συγκατάθεση της Sebago, εμπορευμάτων που έφεραν σήμα του οποίου δικαιούχος είναι η Sebago.
- 3 Το άρθρο 7 της οδηγίας, το οποίο επιγράφεται «Όρια του δικαιώματος που παρέχει το σήμα», ορίζει:

«1. Το δικαίωμα που παρέχει το σήμα δεν επιτρέπει στον δικαιούχο να απαγορεύει τη χρήση του σήματος για προϊόντα που έχουν διατεθεί υπό το σήμα αυτό στο εμπόριο μέσα στην Κοινότητα από τον ίδιο τον δικαιούχο ή με τη συγκατάθεσή του.

2. Η παράγραφος 1 δεν εφαρμόζεται εάν ο δικαιούχος έχει νόμιμους λόγους να αντιταχθεί στη μεταγενέστερη εμπορική εκμετάλλευση των προϊόντων, ιδίως όταν η

κατάσταση των προϊόντων μεταβάλλεται ή αλλοιούται μετά τη διάθεσή τους στο εμπόριο.»

- 4 Σύμφωνα με το άρθρο 65, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το παράρτημα XVII, σημείο 4, της Συμφωνίας ΕΟΧ, το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας τροποποιήθηκε για τους σκοπούς της Συμφωνίας, οπότε η φράση «μέσα στην Κοινότητα» αντικαταστάθηκε από τις λέξεις «στην αγορά ενός από τα συμβαλλόμενα μέρη».
- 5 Η Sebago είναι εταιρία εγκατεστημένη στις Ηνωμένες Πολιτείες, η οποία είναι δικαιούχος δύο σημάτων Μπενελούξ που συνίστανται στη λέξη «Docksides» και τριών σημάτων Μπενελούξ που συνίστανται στη λέξη «Sebago». Τα σήματα αυτά καλύπτουν κυρίως υποδήματα. Η Maison Dubois είναι ο αποκλειστικός διανομέας για την Μπενελούξ των υποδημάτων που φέρουν τα σήματα της Sebago.
- 6 Η G-B Unic, στο δέκατο διαφημιστικό φυλλάδιο «La quinzaine Maxi-GB» του 1996, με το οποίο ανακοινώθηκαν οι τιμές που θα ίσχυαν από τις 29 Μαΐου έως τις 11 Ιουνίου 1996, διαφήμιζε την πώληση υποδημάτων Docksides Sebago στις υπεραγορές της Maxi-GB. Επρόκειτο για 2 561 ζεύγη υποδημάτων που είχαν κατασκευαστεί στο Σαλβαδόρ και τα οποία η G-B Unic είχε αγοράσει από μια βελγική εταιρία ειδικευμένη στις παράλληλες εισαγωγές. Το σύνολο του εμπορεύματος πωλήθηκε κατά τη διάρκεια του θέρους 1996.
- 7 Η Sebago και η Maison Dubois δεν αμφισβητούν ότι τα υποδήματα που πώλησε η G-B Unic είναι γνήσια προϊόντα. Εντούτοις, ισχυρίζονται ότι, αφού δεν είχαν επιτρέψει την πώληση των υποδημάτων αυτών εντός της Κοινότητας, η G-B Unic δεν είχε το δικαίωμα να προβεί στην πώλησή τους εντός του εν λόγω εδάφους.
- 8 Υπό τις συνθήκες αυτές, η Sebago και η Maison Dubois ισχυρίστηκαν ενώπιον των βελγικών δικαστηρίων ότι η G-B Unic, εμπορευόμενη τα προϊόντα αυτά εντός της Κοινότητας χωρίς τη συγκατάθεσή τους, είχε προσβάλει το δικαίωμα επί του σήματος της Sebago. Οι εν λόγω εταιρίες επικαλέστηκαν το άρθρο 13, Α, σημείο 8,

του ενιαίου νόμου Μπενελούξ περί σημάτων, όπως έχει τροποποιηθεί με το πρωτόκολλο Μπενελούξ της 2ας Δεκεμβρίου 1992 (στο εξής: ενιαίος νόμος), του οποίου η διατύπωση είναι παρόμοια με τη διατύπωση του άρθρου 7, παράγραφος 1, της οδηγίας.

- 9 Το Cour d'appel de Bruxelles επισημαίνει, με την αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως, ότι η ερμηνεία που δίδουν οι διάδικοι της κύριας δίκης στο άρθρο 13, Α, σημείο 8, του ενιαίου νόμου διαφέρει σε δύο βασικά σημεία: αφενός, ως προς το ζήτημα αν η εν λόγω διάταξη κατοχυρώνει την αρχή της διεθνούς αναλώσεως (άποψη της G-B Unic) ή μόνο την αρχή της κοινοτικής αναλώσεως (άποψη της Sebago) και, αφετέρου, ως προς τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες υφίσταται το τεκμήριο ότι έχει δοθεί η συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος.
- 10 Όσον αφορά το δεύτερο σημείο, η G-B Unic υποστηρίζει ότι, για να πληρούται η προϋπόθεση συγκαταθέσεως κατά το άρθρο 13, Α, σημείο 8, του ενιαίου νόμου, αρκεί να έχουν διατεθεί νομίμως στο εμπόριο εντός της Κοινότητας, με τη συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος, παρόμοια προϊόντα που καλύπτονται από το ίδιο σήμα. Αντίθετα, η Sebago ισχυρίζεται ότι η συγκατάθεσή της πρέπει να δίδεται για κάθε συγκεκριμένη παρτίδα εμπορεύματος, δηλαδή για κάθε παρτίδα που εισάγεται σε δεδομένο χρόνο από συγκεκριμένο εισαγωγέα. Η Sebago φρονεί συνεπώς ότι δεν μπορεί να υπάρξει τεκμήριο για τη συγκατάθεσή της παρά μόνο αν η G-B Unic αποδείξει ότι προμηθεύτηκε τα εν λόγω υποδήματα από πωλητή ανήκοντα στο δίκτυο διανομής που έχει δημιουργήσει η Sebago εντός της Κοινότητας ή από μεταπωλητή ο οποίος, μολονότι δεν ανήκει στο δίκτυο αυτό, απέκτησε τα εν λόγω υποδήματα νομίμως εντός της Κοινότητας.
- 11 Η G-B Unic υποστήριξε επίσης ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου ότι ήταν αποδεδειγμένο ότι η Sebago είχε συγκατατεθεί σιωπηρά για την εμπορία των επίμαχων υποδημάτων στην Κοινότητα, αφού δεν είχε απαγορεύσει στον έχοντα άδεια εκμεταλλεύσεως του σήματός της στο Σαλβαδόρ να εξαγάγει τα προϊόντα του στην Κοινότητα. Το Cour d'appel de Bruxelles όμως διαπίστωσε ρητά ότι δεν είχε αποδειχθεί ότι είχε παραχωρηθεί άδεια εκμεταλλεύσεως του σήματος της Sebago στο Σαλβαδόρ, πράγμα που αμφισβητούσε η ίδια η Sebago, και έκρινε ότι το γεγονός και μόνον ότι ο κατασκευαστής των υποδημάτων στο Σαλβαδόρ εξήγαγε τα επίμαχα προϊόντα στην Κοινότητα δεν αποτελεί απόδειξη περί συγκαταθέσεως της Sebago για την εμπορία τους εντός της Κοινότητας.

- 12 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Cour d'appel de Bruxelles ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«Πρέπει το άρθρο 7, παράγραφος 1, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι το δικαίωμα που παρέχει το σήμα επιτρέπει στον δικαιούχο να αντιταχθεί στη χρήση του σήματός του για αυθεντικά προϊόντα τα οποία δεν έχουν διατεθεί στο εμπόριο εντός της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ή έστω εντός της Νορβηγίας, της Ισλανδίας ή του Λιχτενστάιν, δυνάμει της Συμφωνίας της 2ας Μαΐου 1992, περί ιδρύσεως του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου) από τον δικαιούχο ή με τη συγκατάθεσή του, εφόσον:

- τα προϊόντα που φέρουν το σήμα προέρχονται απευθείας από χώρα εκτός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ή του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου,
- τα προϊόντα που φέρουν το σήμα προέρχονται από χώρα της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ή του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, όπου τελούν υπό διαμετακόμιση χωρίς τη συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος ή του αντιπροσώπου του,
- αν τα προϊόντα έχουν αποκτηθεί εντός χώρας της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ή του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου όπου διατέθηκαν για πρώτη φορά στο εμπόριο χωρίς τη συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος ή του αντιπροσώπου του,
- ή εφόσον ορισμένα προϊόντα που φέρουν το σήμα και είναι πανομοιότυπα προς τα αυθεντικά προϊόντα που καλύπτονται από το ίδιο σήμα, αλλά έχουν εισαχθεί παραλλήλως, άμεσα ή έμμεσα, από χώρες εκτός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ή του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, διατίθενται ή έχουν ήδη διατεθεί στο εμπόριο εντός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ή του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου από τον δικαιούχο του σήματος ή με τη συγκατάθεσή του,

— ή εφόσον ορισμένα προϊόντα που φέρουν το σήμα και είναι παρόμοια προς τα αυθεντικά προϊόντα που καλύπτονται από το ίδιο σήμα, αλλά έχουν εισαχθεί παραλλήλως, άμεσα ή έμμεσα, από χώρες εκτός της Ευρωπαϊκής Κοινότητας ή του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, διατίθενται ή έχουν ήδη διατεθεί στο εμπόριο εντός της Κοινότητας ή του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου από τον δικαιούχο του σήματος ή με τη συγκατάθεσή του;»

- 13 Επιβάλλεται εκ προοιμίου η παρατήρηση ότι το Δικαστήριο, με την απόφαση της 16ης Ιουλίου 1998, C-355/96, *Silhouette International Schmied* (Συλλογή 1998, σ. I-4799), η οποία δημοσιεύθηκε μετά την έκδοση της αποφάσεως για την υποβολή της προδικαστικής αιτήσεως στην παρούσα υπόθεση, αποφάνθηκε ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας, όπως τροποποιήθηκε με τη Συμφωνία ΕΟΧ, απαγορεύει εθνικούς κανόνες που προβλέπουν την ανάλωση του δικαιώματος που παρέχει ένα σήμα για προϊόντα που διατέθηκαν υπό το σήμα αυτό στο εμπόριο εκτός του ΕΟΧ από τον δικαιούχο ή με τη συγκατάθεσή του.
- 14 Οι διάδικοι της κύριας δίκης, η Γαλλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή φρονούν ότι το Δικαστήριο, με την προαναφερθείσα απόφαση *Silhouette International Schmied*, έχει απαντήσει στα τρία πρώτα ερωτήματα, πράγμα που σημαίνει ότι χρειάζεται να δοθεί απάντηση μόνο στα δύο τελευταία.
- 15 Όσον αφορά τα δύο αυτά τελευταία ερωτήματα, η Sebago και η Maison Dubois, καθώς και η Γαλλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, φρονούν ότι η συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος για την εμπορία μιας παρτίδας εμπορευμάτων εντός του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (στο εξής: ΕΟΧ) δεν αναλώνει τα παρεχόμενα από το σήμα δικαιώματα σε σχέση με την εμπορία άλλων παρτίδων προϊόντων του δικαιούχου του σήματος, έστω και αν τα προϊόντα αυτά είναι πανομοιότυπα.
- 16 Αντίθετα, η G-B Unic θεωρεί ότι, κατά το άρθρο 7 της οδηγίας, δεν απαιτείται να καλύπτει η συγκατάθεση τα συγκεκριμένα εμπορεύματα που αφορά η παράλληλη εισαγωγή. Η G-B Unic στηρίζει την επιχειρηματολογία της, μεταξύ άλλων, στην έννοια της ουσιώδους λειτουργίας του σήματος, η οποία συνίσταται, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, στην παροχή προς τους καταναλωτές εγγυήσεως για την προέλευση του προϊόντος, ώστε οι καταναλωτές να μπορούν να διακρίνουν το

προϊόν αυτό, χωρίς να υπάρχει κίνδυνος συγχύσεως, από τα προϊόντα διαφορετικής προελεύσεως. Κατά τη G-B Unic όμως, η λειτουργία αυτή δεν σημαίνει ότι ο δικαιούχος του σήματος έχει το δικαίωμα να απαγορεύει την εισαγωγή αυθεντικών προϊόντων. Κατά συνέπεια, θα ήταν εσφαλμένο να υποστηριχθεί ότι το άρθρο 7 της οδηγίας αφορά απλώς τη συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος για την εμπορία των συγκεκριμένων αυθεντικών προϊόντων που εισάγονται. Η G-B Unic φρονεί συνεπώς ότι υπάρχει συγκατάθεση υπό την έννοια του άρθρου 7 της οδηγίας, όταν η συγκατάθεση αυτή αφορά το είδος των ελίμαχων προϊόντων.

- 17 Κατ' αρχάς επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως ορθά τόνισαν οι καταθέσαντες παρατηρήσεις στην παρούσα υπόθεση, η απάντηση στα τρία πρώτα προδικαστικά ερωτήματα έχει ήδη δοθεί από το Δικαστήριο, και συγκεκριμένα με την προπαρατεθείσα απόφαση *Silhouette International Schmied*. Πράγματι, το Δικαστήριο, με τις σκέψεις 18 και 26 της ανωτέρω αποφάσεως, δέχθηκε ότι, σύμφωνα με το γράμμα του άρθρου 7 της οδηγίας, η ανάλωση των δικαιωμάτων που παρέχει το σήμα συντελείται μόνον αν τα προϊόντα έχουν διατεθεί στο εμπόριο εντός της Κοινότητας (εντός του ΕΟΧ, αφότου άρχισε να ισχύει η Συμφωνία ΕΟΧ) και ότι η οδηγία δεν αφήνει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να προβλέπουν στο εθνικό τους δίκαιο την ανάλωση των δικαιωμάτων που παρέχει το σήμα για προϊόντα που έχουν διατεθεί στο εμπόριο εντός τρίτων χωρών.
- 18 Στη συνέχεια επιβάλλεται να επισημανθεί ότι το εθνικό δικαστήριο, με τα δύο τελευταία ερωτήματα, ερωτά κατ' ουσία αν υπάρχει συγκατάθεση υπό την έννοια του άρθρου 7 της οδηγίας, όταν ο δικαιούχος του σήματος έχει συγκατατεθεί για την εμπορία εντός του ΕΟΧ προϊόντων που είναι πανομοιότυπα ή παρόμοια προς τα προϊόντα για τα οποία προβάλλεται η ανάλωση του δικαιώματος ή αν, αντίθετα, η συγκατάθεση πρέπει να καλύπτει όχι γενικά το προϊόν για το οποίο προβάλλεται η ανάλωση, αλλά κάθε συγκεκριμένο τεμάχιο.
- 19 Συναφώς επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολονότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας δεν δίδει άμεση απάντηση στο εν λόγω ερώτημα, εντούτοις πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα δικαιώματα που παρέχει το σήμα δεν αναλώνονται παρά μόνο για τα τεμάχια που έχουν διατεθεί στο εμπόριο με τη συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος εντός του εδάφους που οριοθετείται με την εν λόγω διάταξη. Όσον αφορά τα τεμάχια που δεν έχουν διατεθεί στο εμπόριο εντός του εδάφους αυτού με τη συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος, ο δικαιούχος αυτός μπορεί πάντοτε να απαγορεύσει τη χρήση του σήματος ασκώντας το δικαίωμα που του απονέμει η οδηγία.

- 20 Αυτή η ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 1, έχει ήδη γίνει δεκτή από το Δικαστήριο. Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι σκοπός της διατάξεως αυτής είναι να καθίσταται δυνατή η μεταγενέστερη εμπορία των τεμαχίων προϊόντος που φέρουν ορισμένο σήμα και έχουν διατεθεί στο εμπόριο με τη συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος, χωρίς ο δικαιούχος αυτός να μπορεί να αντιταχθεί στην εμπορία αυτή (βλ. αποφάσεις της 4ης Νοεμβρίου 1997, C-337/95, Parfums Christian Dior, Συλλογή 1997, σ. I-6013, σκέψεις 37 και 38, και της 23ης Φεβρουαρίου 1999, C-63/97, BMW, Συλλογή 1999, σ. I-905, σκέψη 57). Η ορθότητα της ερμηνείας αυτής επιβεβαιώνεται άλλωστε από το άρθρο 7, παράγραφος 2, της οδηγίας, το οποίο, αναφερόμενο στη «μεταγενέστερη εμπορική εκμετάλλευση» των προϊόντων, καταδεικνύει ότι η αρχή της αναλώσεως αφορά μόνο τα συγκεκριμένα προϊόντα των οποίων η πρώτη διάθεση στην αγορά πραγματοποιήθηκε με τη συγκατάθεση του δικαιούχου του σήματος.
- 21 Πρέπει επίσης να υπενθυμιστεί ότι ο κοινοτικός νομοθέτης, θεσπίζοντας το άρθρο 7 της οδηγίας, κατά το οποίο η ανάλωση του δικαιώματος που παρέχει το σήμα ισχύει μόνο στις περιπτώσεις στις οποίες τα προϊόντα που φέρουν το σχετικό σήμα έχουν διατεθεί στο εμπόριο εντός της Κοινότητας (εντός του ΕΟΧ, αφότου άρχισε να ισχύει η Συμφωνία ΕΟΧ), διευκρίνισε ότι η διάθεση του προϊόντος στο εμπόριο εκτός του εδάφους αυτού δεν έχει ως αποτέλεσμα την ανάλωση του δικαιώματος του δικαιούχου του σήματος να αντιταχθεί στην εισαγωγή των προϊόντων αυτών, όταν η εισαγωγή αυτή γίνεται χωρίς τη συγκατάθεσή του, και να ελέγξει έτσι την πρώτη διάθεση στο εμπόριο εντός της Κοινότητας (εντός του ΕΟΧ, αφότου άρχισε να ισχύει η Συμφωνία ΕΟΧ) των προϊόντων που φέρουν το σήμα. Η προστασία όμως αυτή θα καθίστατο κενή περιεχομένου, αν αρκούσε, για να υπάρχει ανάλωση υπό την έννοια του άρθρου 7, να έχει δώσει ο δικαιούχος του σήματος τη συγκατάθεσή του για την εντός του εδάφους αυτού διάθεση στην αγορά πανομοιότυπων ή παρόμοιων προϊόντων με τα προϊόντα για τα οποία προβάλλεται η ανάλωση.
- 22 Κατόπιν των ανωτέρω, στα προδικαστικά ερωτήματα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, της οδηγίας πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι:
- τα δικαιώματα που παρέχει το σήμα αναλώνονται μόνον εφόσον τα προϊόντα έχουν διατεθεί στο εμπόριο εντός της Κοινότητας (εντός του ΕΟΧ, αφότου άρχισε να ισχύει η Συμφωνία ΕΟΧ) και ότι με τη διάταξη αυτή δεν παρέχεται στα κράτη μέλη η ευχέρεια να προβλέπουν με την εθνική νομοθεσία τους την ανάλωση των παρεχόμενων από το σήμα δικαιωμάτων σε σχέση με προϊόντα που έχουν διατεθεί στο εμπόριο εντός τρίτων χωρών,

- για να υπάρξει συγκατάθεση υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, η συγκατάθεση αυτή πρέπει να καλύπτει όχι γενικά το προϊόν για το οποίο προβάλλεται η ανάλωση, αλλά κάθε συγκεκριμένο τεμάχιο.

Επί των δικαστικών εξόδων

- ²³ Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Γαλλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε με απόφαση της 30ής Απριλίου 1998 το Cour d'appel de Bruxelles, αποφαινεται:

Το άρθρο 7, παράγραφος 1, της πρώτης οδηγίας 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών

περί σημάτων, όπως έχει τροποποιηθεί με τη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, της 2ας Μαΐου 1992, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι:

- τα δικαιώματα που παρέχει το σήμα αναλώνονται μόνον εφόσον τα προϊόντα έχουν διατεθεί στο εμπόριο εντός της Κοινότητας (εντός του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου, αφότου άρχισε να ισχύει η Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο) και ότι με τη διάταξη αυτή δεν παρέχεται στα κράτη μέλη η ευχέρεια να προβλέπουν με την εθνική νομοθεσία τους την ανάλωση των παρεχόμενων από το σήμα δικαιωμάτων σε σχέση με προϊόντα που έχουν διατεθεί στο εμπόριο εντός τρίτων χωρών,

- για να υπάρχει συγκατάθεση υπό την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας, η συγκατάθεση αυτή πρέπει να καλύπτει όχι γενικά το προϊόν για το οποίο προβάλλεται η ανάλωση, αλλά κάθε συγκεκριμένο τεμάχιο.

Puissochet

Jann

Moitinho de Almeida

Gulmann

Edward

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο την 1η Ιουλίου 1999.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

R. Grass

J.-P. Puissochet